

følgen secundum tenorem legis regiae. Jeg brugte latiniske Ord; men de ere vigtige Ord i et fastbart Document. Er der da ikke den største Opfordring til, idet Kongelovens Arvesølge ophæves, paa den meest bindende Maade at udtale, at dermed ophæves ikke Noget af hiin gamle og fornyede Forbindelse. Jeg skal her indskyde en Bemærkning, som jeg burde have gjort før. Den i Rusland regjerende gottorpiske Linie har, som bekjendt, allerede i forrige Aarhundrede frasagt sig sine mulige Rettigheder med Hensyn til Slesvig til Fordeel for Christian den 7de og hans Kones Arvinger. Det tør med Hensyn til det efter Prinds Christian af Glyksborgs mandlige Linies mulige Uddøen indtrædende Forhold ikke oversees, at Gyldigheden af denne Frasigelse da kan blive tvivlsom, eftersom der da neppe eksistere Kronarvinger efter Christian den 7de. Dog, jeg vender tilbage til den afbrudte Tantes gang. Det er ikke blot Slesvig, der hører til den danske Krone; vi rette ikke i eenstvig Eiderdanskhed Blikket derpaa. Med den danske Krone følger efter særlig Ret Lauenborg og Dele af Holsteen; ogsaa selve Lehnshertugdømmet Holsteen er efter den danske Paastand knyttet til den danske Krone ogsaa efter Mandstammens Uddøen. Denne Paastand, i det Ringeste som ligeberettiget med den gottorpiske Linies, er udtalt af den danske Regjering 1846 og gjentaget 1851. Alt dette, Lande, Rettigheder og Krav, hører til den danske Krone; men disse Lande høre ikke sammen i en Forening uden enhver nærmere bestemt Character. Jeg er saa fjern som Noget fra ikke at erkjende alle Hans Majestats Undersaatters lige Stilling, jeg skal være fjern fra at vilde formene nogen af Hans Majestats et andet Sprog talende Undersaatter den fuldkomneste Ligeberrettigelse med os, naar vi skulle samles under en Forfatning; men dette er ikke eensbetydende dermed, at det er ikke ligegyldigt, om disse tre Lande nævnes Danmark, Slesvig og Holsteen, eller de nævnes Holsteen, Slesvig og Danmark. Det er ikke ligegyldigt, om

disse Lande, ikke blot i Navn, men ifølge hele deres Sammenhængs Vægfærdighed og i det hele Forholds Art udgjør et dansk Monarchie, eller om de udgjøre, hvad vi nu ogsaa lase i tydske Blade, et oldenborgsk Monarchie. Vi ville ikke have et oldenborgsk Monarchie; vi ere Kongeligstindede, vi ville have et Kongehuus, knyttet paa det Nøieste til Landet, og vi ville knytte os paa det Nøieste til Kongehuset, men Landet først og Kongehuset for Landet (Bravo! Hør!); derfor er det ved en Forandring i Arvesølgen i hoi Maade vigtigt at holde fast paa, at det der arves, er den danske Krone med dens Rettigheder, saaledes som de hidtil have været. Vi ville Intet erhverve; vi ville Intet tilsnige os. Europa vil kontrollere, hvad vi forlange; men naar vi ikke forlange urimelige Ting, og vi ikke selv gjøre Banffeligheder, vil Europa ikke nægte os Udtalelsen af det, der er aldeles overeensstemmende med Alt hvad der er erkjendt og bestaaende Ret. Europa vil ikke nægte os at udtale, at det er det gamle danske Monarchie, den danske Krone med sine overleverede Rettigheder, der gaaer i Arv ifølge danske Bestemmelser til Prinds Christian af Glücksborg; det er ene dette jeg og de, der maatte slutte sig til samme Mening, vilde opnaae. Nu hører jeg Premierministeren siger, at det vilde være en contradictio in adjecto, en Modsigelse i det, der føies til, hvis man udtalte noget saadant, at de Arvesølgen undergivne Landes statsretlige Forhold skulde blive usforandret og navnlig den paa tidligere Ret grundede Forbindelse i ethvert Tilfælde beholde Gyldighed. Hvis der er en contradictio in adjecto, saa er denne Feil allerede begaaet af den russiske Regjering og den er medunderkrevet af vor egen Underhandler i Warschau, thi idet Rusland sagde, at hele det danske Monarchie skulde til evige Tider vedblive at være sammen, tilspode det: „Men Rusland forbeholder sig for et vist Tilfælde sine særlige Rettigheder til visse Dele deraf“ (Hør!).